

godt inde i Sagerne, og som ikke ville lade sig paatvinge Opgivelse, uden at de ere ligefrem lovmæssigt forpligtede dertil. Det ærede Medlem mente, at de nuværende Skatteblanketter ikke have Hjemmel i Loven. Det have de ikke i den Forstand, at der noget Sted i Loven foreskrives, at saaledes skulle de være, og om de og de Ting skal der spørges. Men i Statskatteloven er der givet Finansministeren en almindelig Bemyndigelse til at udfærdige Skatteblanketter, og denne Bemyndigelse har Finansministeren i sin Tid benyttet, og de ere vedblivende blevne opretholdte. Det er det bestaaende Forhold, vi i saa Henseende ville bevare ved stadig at have disse Skatteblanketter, saaledes som de nu ere. Jeg tror, at det vil volde en Del Forvirring og en Del Vanskelighed, ikke mindst i Forhold til vore Nabokommuner Frederiksberg, Gentofte og de andre Kommuner nærmest omkring København, hvis man ikke bevarer disse Skatteblanketter, idet man gennem dem ogsaa faar Lejlighed til at faa Opgivelse af, fra hvilke Kommuner Indkomsten stammer, og saa vidt jeg forstaar Forslaget i dets nuværende Skikkelse, vil det være lidt vanskeligt at spørge derom efter Forslaget, idet enhver Art af Spørgsmaal, der direkte eller indirekte kan belyse Kilderne til Indkomsten, synes udelukkede derigennem. Jeg sætter naturligvis Pris paa den Imødekommen, det ærede Medlem mente at have vist ved det Ændringsforslag, han stillede, og det skulde have været mig en Glæde, om jeg kunde have erklæret mig for tilfreds dermed, men jeg tror, at det strander paa den rent praktiske Vanskelighed, at hvis man gik den Vej, vilde det medføre to Blanketter, og disse to Blanketter ere upraktiske, det forvirrer Skatteborgerne og medfører desuden, at det ærede Medlem ikke opnaar sin Hensigt, idet man paa den ene Blanket vedblivende vil være forpligtet til at opgive sin Indkomst efter de Spørgsmaal, som ere stillede, forudsat at Finansministeriet vedblivende udarbejder Blanketterne paa den Maade, hvorpaa det hidtil er sket.

Med Hensyn til Tilføjelsen til § 30 er det jo ikke Tanken, at de Mennesker, der sidde med saadanne Dødsboer, skulle blive forfulgte kriminelt som Forbrydere, men Tanken er kun, at Sagerne skulle foregaa i den kriminelle Proces' Form. Man anser det for mere praktisk og hurtigere og lettere at gøre det paa den Maade, det letter Adgangen til de Forhør, der even-

tuelt skulle optages. Jeg tror nu ikke, at det hele Spørgsmaal har forfærdelig stor Rækkevidde, fordi den Art Processer jo ikke ere talrige, som oftest ordner man vel Sagen i Mindelighed.

Endelig er der det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Christiansen). Jeg har det Indtryk, at man her i Tinget egentlig ikke nærer nogen afgørende Betænkkelighed overfor dette Forslag; jeg har faaet det Indtryk gennem de to Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede 4de Medlem for 8de Kreds (Kristensen) og fra den ærede Ordfører (Bramsen); og fra Ministeriets Side kan jeg heller ikke sige, der er nogen Betænkkelighed ved det. Det er, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, i Overensstemmelse med det Princip, at Aktieselskaberne skulle give saadanne Oplysninger; der kan ikke være stor Risiko ved ogsaa at lade denne Forpligtelse træde i Kraft overfor andre Forretninger, naar den ikke gennemføres alt for strengt og konsekvent og ikke benyttes til Klage over de Tilfælde, hvor der ikke er fuld Overensstemmelse, og man ikke lægger ind i dette, at der skal være en Tvang til at føre Bøger, Protokoller og Lister, som man ikke tidligere har ført. Naar man saaledes tager Sagen praktisk og forstandigt fra Skattemyndighedernes Side, nærer jeg heller ikke nogen Betænkkelighed ved dette Ændringsforslag og kan under disse Forudsætninger anbefale, at man stemmer for det.

P. G. C. Jensen: Jeg skal gøre nogle Bemærkninger om det første og det sidste af de Forslag, som den højtærede Indenrigsminister har stillet. Da der i sin Tid blev forelagt Rigsdagen Forslag til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten, vil man maaske erindre, at man havde samme Regler for den ene som for den anden, det vil sige, at medens der ikke var nogen direkte Tvang til at opgive hverken det ene eller det andet, medførte det ubehagelige Konsekvenser, hvis man ikke gjorde det; det medførte den meget ubehagelige Konsekvens, at hvis man ikke i rette Tid havde opgivet sin Indkomst og sin Formue, saa skulde den af Ligningsmyndigheden anslaaede Indkomst og Formue tages til Følge, hvis der ikke var en vis Forskel imellem Opgivelsen og Ansættelsen, og man skulde saa i alle Tilfælde betale en Tillægsskat. Den indirekte Tvang, som man saaledes i Lovforslaget vilde indføre, vandt Bifald i Rigsdagen med Hensyn til Indkomsten, fordi